

מסורת הש"ס

א(ג'ל עניה, 3) מוספתא דטהרות פ"א ה"א [נזוטה בט: ע"ש נזה עת: ע"ש], 4 דקנן (ד 7) 8, [ועיין מוספות יום טוב ד"ה עולת העוקן, 1] אלו דיעורים מעולת עד ד"ה הקומץ שיך למתני' דף ט. ומר"ה הקומץ עד ד"ה אצל שיך למתני' דף 100. ז"כ מ"ו, (8) קדשי ה' והכהנים דה"א ז"כ, 8 פ' שמי הלחם דלין דוחות לא שבת ולא י"ע ונאסות מעברז אי"ב כשנאפה מצערב הרי ס פסולים למחר בלילה אלא ע"כ דלין לילה שפלה נהו ואור"י דגרס שפיר כו' ז"כ, 9 [הלמניס רש"י], א(ג'ל פי' דף מה: ד"ה ע"כ), 11 משקדשו כבלי לאשון ז"כ, 11 (8) ז"כ.

מוסף רש"י

טבול יום תהלה לקדש. מעלה כשי בוקדש להיות טבול יום אצלו כלאשון למוטה ויעשה שנים בקדש זו מזה, כפורים שנוגע בטבול יום נעשה וע"כ ושטה את חבורי שש"י ששניה קריין מלאן שמקלטין או אחריס והשלישי פוסל את הרביעי להיות האל שגמו פסול אבל לא יפסול את אחריס בגמטו (סוטה כסב).

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה. להתירו לאכילה לא אמר שתראה זריקה מועלת וריינו דקאמר הוא איסורא איכא: סליק פירא. הוכשרה ליפסל כלומר משמלקה ניתוספה בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלינה: הוזה דמה חייבין עליה משהם פגול. דהוא דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהוא קובעת בפגול שמשב צו קודם לכן כמו זריקה דבהמה ושב צו נמי יש בו איסור נותר וטמא אם נטמא דהוא קובעת בכל הני: ואין זה מעילה. דיבין דהוזה דמה יש בה היתר לכהנים: גמ' אצל לאיטמווי לא. שמהא טמאה ומטמאה לחמים לא: מסיימין דקמני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא רבנן היא דלמרי כסם שפוסל טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה כך פוסל אורלי קדש דלינו מוטמא לטמא אחרים: דפניא אצא שאול אומר טבול יום פהלא נקדש. דהוי ראשון ומשו' נקדש שני דאותו שני עושה שליש ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רכי

אצל לענין להתירו לאכילה לא אמר שמהא זריקה מועלת והיינו דקאמר איסורא איכא דלסורה זכילה משום יוצא: הדרן עלך קדשי קדשים המצאת העוף מועלין זה משוקדשה. צפה אפילו אם הנהה ממנה ממים כגון שמכרה דהויאיה לחולין: הוכשרה להפסל כלומר

משמלקה ניתוסף זה קדושה שהיא

נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלינה: הוזה דמה חייבין עליה משום פגול. דהוא דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהוא קובעת בפגול שמשב צו קודם לכן כמו זריקה דבהמה ושב צו נמי יש בו איסור נותר וטמא אם נטמא דהוא קובעת בכל הני: ואין זה מעילה. דיבין דהוזה דמה יש בה היתר לכהנים: גמ' אצל לאיטמווי לא. שמהא טמאה ומטמאה לחמים לא: מסיימין דקמני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא רבנן היא דלמרי כסם שפוסל טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה כך פוסל אורלי קדש דלינו מוטמא לטמא

אחרים: דפניא אצא שאול אומר טבול יום פהלא נקדש. דהוי ראשון ומשו' נקדש שני דאותו שני עושה שליש ורביעי בקודש ופוסל את התרומה: רכי

ההואה ים ביום המליקה דא"כ איפסל הדם בשקיעת החמה מ"מ נקט גצי מליקה פסול דלינת גשר לפי שמיד שנמלקה ים מתחלת לינה של יום ולינה ומשעת מליקה מויין: הוזה דמה חייבין ע"יה משום בו'. למ"ד לעיל (דף ה:.) היתר אכילה שנינו ר"ל הוזה ממש שנגאה לאכילה ולמ"ד היתר זריקה ר"ל שנגאה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גצי ים קדשים דשיך בהן קבלה שהיא רחוי קבלה אצל בעולה לכה לאשון לגבוה קבלה גצי חטאת העוף זעינן שהיא רחוי להיות: ואין מועלין בה. דבין היה לו למיתני חטאת העוף עם פרים הגשפרים דמריייהו לא סלקו לגבוה כולהו טו אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי ים שהיא קודמת [ועולת] העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים [ונחטאת] ים [ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאץ לבית הדשן מועלין זה כך נראה למורי הרב רצינו פרץ שי': 1) עולת העוף מועלין בה בו'. כמו שפיר' גצי חטאת העוף כך הוא בעולה: מציצה דמה. דגצי חטאת העוף נקט הוזה שמשום דנחטאת העוף איכא הוזה ומיזוי אצל בעולה לכה אלא מיזוי פירוש שסומט הבשר ים והדס יוצא דזוחק ומממאה והואה היינו ילא נמוט הדס למרחוק: ומועלין בה עד שתצא צבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין זריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אבל מלאן ואלין הרי נעשית מזהה ואין מועלין זה: פרים הגשפרים. פר העלם דבר של כבוד ופר כהן משיח ופר יום הכפורים ושעירים הגשפרים שעיר יום הכפורים ושעיר עזודת כוכבים: הובשרו איפסא בטבול יום. מימיה למאי הילמחה הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הגשפרים אין זהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גצי פר ושעיר של יום הכפורים לכה למימר הכי שהרי משל כבוד הם וצאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו צבית הדשן ששורפין זו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין בית הדשן לעצמן כדאמרין פרק טבול יום [נחמס דף קד: 101] (גצו') ג' בית הדשנים היו סם: הוזה דמן. פירוש על ים הפרוכת ועל מצבה הוזה כדאמרין פרק אחיו מקומן (ספ דף קמ:.) ומועלין בהם עד שיתך הבשר אצל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מזהו: אין מועלין בעורות אבר מועלין בבשר. ים דמשאמר שזרק דמה זכה המוצא בבשר והוא ליה ים קדשי ה': והבהנים בעורות. ים ונפסי להו מנגל קדשי ה' כדאמרין [נחמס דף קג:.] כל שלא זכה המוצא בבשר לא זכו הכהנים בעור: אבל מועלין בבשר עד שתצא צבית הדרשן. לאכתי לא נעשית מזהו שזריך להוציאה לבית הדשן אבל גצי פרים ושעירים הגשפרים אין בהן הוזהה לבית הדשן שגם הם שרפין הילךך אין משהיתך הבשר: קרמו פניה בתנור הובשרו איפסא בטבול יום ובמחוּסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין וכלינה דהא תנן פרק שמי הלחם (מנחות דף ק: 1) ליו נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה זהו אם כן כשנאפה מצערב הרי סם ואם כן אפייתו לחם דוחה השבת דהכי דייך בפרק רבי ישמעאל (מנחות דף עב:.) בסופו ומשנה דפרק שמי הלחם (ספ דף טה:.) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דלין אפייתו דוחה יום טוב לאל ואם תאמרו כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כתיבמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו קדש דמו [חולין דף לה:.) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות זו לם והיינו כשנקדש:

לשחוב ע"יהו הובה. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לם תורת לחם (עליהם) לשחוט את הוצח עליהם אבל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצח כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: נזרק דמן של בבשים חייבין ע"יהו בו'. פירוש עליהן על הכבשים'. ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממנהל דכהן הוא דמסיק לעיל למי צספ"ק (דף 11) וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לם לשתי הלחם כיון דלינו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין ארוב הני דלעיל וכן ל"ל בלחם הפנים: קרבו הביובים חייבין ע"יהם משום פיגול בו'. הצויזים הרי הם ממירים הלחם למי הסילוק של צויזים כמו הקמינה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויזים כמו שמקטירין הקומץ: אין מועלין בשרים. דהא אית זהו היתר לכהנים:

הקובץ והצבונה. פירשמי בצריכות צנחיס (בפרק לז"ט) שני דף ט:.) קדשו בבד' הובשר איפסא בו'. לא נקט קדש כבלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ כבלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום 1 מקודם כבלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתני לקמן (דף ט.) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו כבלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא ארוב ים הנך דנקט קדשו כבלי נקט ליה: ופיגול אין בהן. דכולם אין להן מתיירין וכל דבר שאין להן מתיירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצבאה צפני עזמה כדאמרין התם [נחמס דף מד:.) מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דלין לה מתיירין ואי בצבאה עם הוצח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בסוף פ' בית שמואי [נחמס דף מג:.) ר' מאיר סבר ורבנן סברי לא פיגל ואתיא מתני' כרבנן וכלינה דקמני אי מיירי צבא מן הוצח ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצבאה צפני עזמה מוכח בתמורה צפ' יש בקרבנות (דף יד:.) דקריבא אפילו בלילה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נלטרך לפרש לינה עמוד השחר: אבל איטמווי יא. ממ [ולפי' 1] פירושן שטבול יום אינו עושה ממ אמתה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

בלינה למחר ואורי' דגרס ליה שפיר: ים קרמו פניה בתנור: 1 מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: 11 יו"ט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוּסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש ואי': 12 בן והתנור נעשה לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"ג נקט קרמו פניה משום ת"ת חיות והיינו כשנקרם נמחק: 13 לח לעיל ואין לומר דקאמר: 14 מן מועלין בשתי הלחם כיון דאינו כנוף הכבשים כדאמר במנחות דהא דקאמר ר"ע היינו בובחים גופיה וי"ל: 15 הלחם כדכתיב והיה ללחם לאוכרי וליפנין אוכרה ומנחות וסלוק של בדיכיס הוי תחת הקמיצה וההילוך למבח כמו הילוך של קומץ ומקטייר הבדיכיס: 16 בפי' ב"ש: 17 בכלי לקדשו הוכשר ליפסל בטבול יום כו' שכבר הוקדש בכלי ראשון: 18 אבב אינך דנקט חיבת הנך נמחק: 19 הם היום ונדיכיס כמאן: 20 חם הוחב וכתמורה חשיב ליה דבר: 21 מן שחיט הטבול. אור' 22 חיבת אורוח נמחק:

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אצל לאכילה לא מרנה כלומר אצל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא 12 נראה דמה לו להזכיר עיבור צורה דלא איירי ביה ר"ע 13 הל"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לאקצועי במעילה ולחויבה משום פיגול ונותר וטמא ועוד קשיא דכפסמים (דף פג.) משמע דלא מהניא זריקה להזריך עיבור צורה 14 דלמר

התם נטמא הפסח או שיאץ ישרף מיד ונראה לפרש דה"ג קאמר 15 כי קאמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליואל כלומר לענין דברים האמורים במשנה לאקצועי בפגול 16 אצל מכל מקום לשריפה אויל מיד 17 דלא פליג אמתני':

הדרן עלך קדשי קדשים המצאת העוף. עד השתא איירי דבין פסולי קדשים ים ממי ימעלו דהם ומכאן ואלין איירי בכשרים: מועלין בהן משחוקדשו. פירוש קדושת פה דיינו כשהקדישן: הוכשרה איפסא בטבול יום ובמחוּסר כפורים. כלומר 18 שאם נגעו 19 נחב טבול יוס או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובל"גה. ילא צלינת דס בשקיעת החמה אי"ג צלינת גשר ליום ולינה ג דבמר הכי קמני הוזה דמשמע דהשתא לא איירי בזהה וא"א צלינת יום ולינה אלא לאחר הוזה שהרי גצית מליקה פסול דלינת גשר לפי שמיד שנמלקה ים מתחלת לינה של יום ולינה ומשעת מליקה מויין: הוזה דמה חייבין ע"יה משום בו'. למ"ד לעיל (דף ה:.) היתר אכילה שנינו ר"ל הוזה ממש שנגאה לאכילה ולמ"ד היתר זריקה ר"ל שנגאה להיות ולמ"ד היתר שמיטה כי היכי דבעינן לעיל גצי ים קדשים דשיך בהן קבלה שהיא רחוי קבלה אצל בעולה לכה לאשון לגבוה קבלה גצי חטאת העוף זעינן שהיא רחוי להיות: ואין מועלין בה. דבין היה לו למיתני חטאת העוף עם פרים הגשפרים דמריייהו לא סלקו לגבוה כולהו טו אלא שזריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי ים שהיא קודמת [ועולת] העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים ים [ונחטאת] ים [ונעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ים משתאץ לבית הדשן מועלין זה כך נראה למורי הרב רצינו פרץ שי': 1) עולת העוף מועלין בה בו'. כמו שפיר' גצי חטאת העוף כך הוא בעולה: מציצה דמה. דגצי חטאת העוף נקט הוזה שמשום דנחטאת העוף איכא הוזה ומיזוי אצל בעולה לכה אלא מיזוי פירוש שסומט הבשר ים והדס יוצא דזוחק ומממאה והואה היינו ילא נמוט הדס למרחוק: ומועלין בה עד שתצא צבית הדרשן. פי' אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין זריך להוציא הדשן מחוץ למחנה אבל מלאן ואלין הרי נעשית מזהה ואין מועלין זה: פרים הגשפרים. פר העלם דבר של כבוד ופר כהן משיח ופר יום הכפורים ושעירים הגשפרים שעיר יום הכפורים ושעיר עזודת כוכבים: הובשרו איפסא בטבול יום. מימיה למאי הילמחה הוכשרו ליפסל בטבול יום כו' דאי לאכילה והלא פרים הגשפרים אין זהם אכילה לכהנים ואי ליפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גצי פר ושעיר של יום הכפורים לכה למימר הכי שהרי משל כבוד הם וצאים בטומאה ים יש לומר לענין לשורפו צבית הדשן ששורפין זו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין בית הדשן לעצמן כדאמרין פרק טבול יום [נחמס דף קד: 101] (גצו') ג' בית הדשנים היו סם: הוזה דמן. פירוש על ים הפרוכת ועל מצבה הוזה כדאמרין פרק אחיו מקומן (ספ דף קמ:.) ומועלין בהם עד שיתך הבשר אצל משניתך הבשר אין מועלין שהרי נעשית מזהו: אין מועלין בעורות אבר מועלין בבשר. ים דמשאמר שזרק דמה זכה המוצא בבשר והוא ליה ים קדשי ה': והבהנים בעורות. ים ונפסי להו מנגל קדשי ה' כדאמרין [נחמס דף קג:.] כל שלא זכה המוצא בבשר לא זכו הכהנים בעור: אבל מועלין בבשר עד שתצא צבית הדרשן. לאכתי לא נעשית מזהו שזריך להוציאה לבית הדשן אבל גצי פרים ושעירים הגשפרים אין בהן הוזהה לבית הדשן שגם הם שרפין הילךך אין משהיתך הבשר:

קרמו פניה בתנור הובשרו איפסא בטבול יום ובמחוּסר כפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין וכלינה דהא תנן פרק שמי הלחם (מנחות דף ק: 1) ליו נאפות מצערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה זהו אם כן כשנאפה מצערב הרי סם ואם כן אפייתו לחם דוחה השבת דהכי דייך בפרק רבי ישמעאל (מנחות דף עב:.) בסופו ומשנה דפרק שמי הלחם (ספ דף טה:.) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דלין אפייתו דוחה יום טוב לאל ואם תאמרו כיון דאית ליה לתנא דמתני' תנור מקדש למה לי קרמו פניה כתיבמו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש יש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו קדש דמו [חולין דף לה:.) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות זו לם והיינו כשנקדש:

לשחוב ע"יהו הובה. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לם תורת לחם (עליהם) לשחוט את הוצח עליהם אבל לא קרמו לא דגבי שחיטת הוצח כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרס הלחם: נזרק דמן של בבשים חייבין ע"יהו בו'. פירוש עליהן על הכבשים'. ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממנהל דכהן הוא דמסיק לעיל למי צספ"ק (דף 11) וכי מימא כדקאמר לעיל לא נזכרא אלא לרבי עקיבא כו' דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין לם לשתי הלחם כיון דלינו גוף הכבשים יש לומר דנקט ואין מועלין ארוב הני דלעיל וכן ל"ל בלחם הפנים: קרבו הביובים חייבין ע"יהם משום פיגול בו'. הצויזים הרי הם ממירים הלחם למי הסילוק של צויזים כמו הקמינה וההילוך למוצא כמו הילוך לקומץ ומקטירים הצויזים כמו שמקטירין הקומץ: אין מועלין בשרים. דהא אית זהו היתר לכהנים:

הקובץ והצבונה. פירשמי בצריכות צנחיס (בפרק לז"ט) שני דף ט:.) קדשו בבד' הובשר איפסא בו'. לא נקט קדש כבלי משום קומץ דמעיקרא נמי קודם שנתן הקומץ כבלי ים קדשו והוכשר ליפסל בטבול יום 1 מקודם כבלי ראשון עם המנחה כולה קודם שקמץ כדתני לקמן (דף ט.) המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו כבלי הוכשרו ליפסל בטבול יום אלא ארוב ים הנך דנקט קדשו כבלי נקט ליה: ופיגול אין בהן. דכולם אין להן מתיירין וכל דבר שאין להן מתיירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בצבאה צפני עזמה כדאמרין התם [נחמס דף מד:.) מציא אדם וצחו היום ים ומכאן עד עשרה ימים נסכים אחיא ככולי עלמא דלין לה מתיירין ואי בצבאה עם הוצח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בסוף פ' בית שמואי [נחמס דף מג:.) ר' מאיר סבר ורבנן סברי לא פיגל ואתיא מתני' כרבנן וכלינה דקמני אי מיירי צבא מן הוצח ר"ל שקיעת החמה מלא דבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בצבאה צפני עזמה מוכח בתמורה צפ' יש בקרבנות (דף יד:.) דקריבא אפילו בלילה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נלטרך לפרש לינה עמוד השחר: אבל איטמווי יא. ממ [ולפי' 1] פירושן שטבול יום אינו עושה ממ אמתה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא:

בלינה למחר ואורי' דגרס ליה שפיר: ים קרמו פניה בתנור: 1 מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: 11 יו"ט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוּסר כפורים כיון דתנור אינו מקדש ואי': 12 בן והתנור נעשה לאפות בו הפת וא"כ בעינן שיקרמו פניה א"ג נקט קרמו פניה משום ת"ת חיות והיינו כשנקרם נמחק: 13 לח לעיל ואין לומר דקאמר: 14 מן מועלין בשתי הלחם כיון דאינו כנוף הכבשים כדאמר במנחות דהא דקאמר ר"ע היינו בובחים גופיה וי"ל: 15 הלחם כדכתיב והיה ללחם לאוכרי וליפנין אוכרה ומנחות וסלוק של בדיכיס הוי תחת הקמיצה וההילוך למבח כמו הילוך של קומץ ומקטייר הבדיכיס: 16 בפי' ב"ש: 17 בכלי לקדשו הוכשר ליפסל בטבול יום כו' שכבר הוקדש בכלי ראשון: 18 אבב אינך דנקט חיבת הנך נמחק: 19 הם היום ונדיכיס כמאן: 20 חם הוחב וכתמורה חשיב ליה דבר: 21 מן שחיט הטבול. אור' 22 חיבת אורוח נמחק:

^[1] נראה דל"ל ה"ז בין הנדבים ואח"כ על הפרוכת

ח.

א א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

ב ב מיי פ"ב מהלכות טומאת אוכלין הל' ז

ג ג מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

ד ד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

ה ה מיי פ"א מהלכות מעילה הלכה ו':

ו ו מיי פ"א מהלכות מעילה הלכה ו':

ז ז מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

ח ח מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

ט ט מיי פ"א מהלכות מעילה הלכה ו':

10 י מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

יא יא מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

יב יב מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

יג יג מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

יד יד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

טו טו מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

טז טז מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

יז יז מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

יח יח מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

יט יט מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כ כ מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כא כא מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כב כב מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כג כג מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כד כד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כה כה מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כו כו מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כז כז מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כח כח מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

כט כט מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

ל ל מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לא לא מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לב לב מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לג לג מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לד לד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לה לה מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לו לו מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לז לז מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לח לח מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

לט לט מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

מ מ מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

מא מא מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

מב מב מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

מג מג מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

מד מד מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

מה מה מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ו':

עין משפט
גר מצוה

ה א מיי פיי מהלכות שאר
אבות הטומאה הלכה ג:
ו ב מיי פיי מהלכות ספה"מ הל' ג:
ז ג מיי פיי מהלכות מעסי'ק הלכה ז:

תורה אור השלם

1. והנה מרם החקאות על קיר המזבח והנשאר בדם יקוצה אל יסוד המזבח חטאת הוא: ויקרא ה ט
2. והתורת מן התנאים לא תרצה ללקיח קדש קדשים מאשי: ויקרא ב ג

שיטה מקובצת

אן קלש טומאתו פסול אוח ה' נמחק: ט דליבא הא איסורא תיבת אבל נמחק: א הנינא ליוצא ור' עקיבא את ר' י' נמחק: ט המזבח חטאת היא בשלמא: ט בדם אציג: דנשאר ימצה: ו מעילה ולשריפה תיבת או נמחק: ט והיא הזהה: ט והנשאר ומשני להכי והר"א: ט טמי דמינו מיצד אמרין: ט בכל דבר תיבת ובשום נמחק: ט ג"ל דאין הכי נמי רביעי: ט דלא אשכחן ליה: ט עיבם ולבנות רביעי בקודש אורייתא וא"ת הריה קדושי לזוכתיה הכי קאמר: ט היא פי ואיירי כגון שיצא תימה דעי"כ יצא ר"ל קודם הזהה היא לאחר הזהה עיב רדאי אפילו לרבנן דפליגי על ר"ע אמרין וריקה מועלת ליוצא אלא ודאי מיירי כשיצא קודם הזהה וביצוי הירוש' יצא דמה ואמרין לעיל אבל ביצד שיצא לא אמר ר' עקיבא וריקה מועלת ר"ל דמירי שיצא דרך רגליו אבל עירי שחתיק כל בתוכו הוה כפיס וז"מ קשה הוא אמרין בפי שני דובחים היא בפנים ורגליה במחין קבל ואיירי חתך: ט א חיי מירי שהחין כל העבר של אבר שיצא לחתך לן ההצט קודם המליקה וא"כ אין בו לא דם ולא משניות ואי"כ יצא וכ"ת א"כ היא בעלת מום בדאמר כובחים י"ל דאין תמות וכתוב בענות שאין מום פוסל בענות אלא: ט פירוש דבובחים: ט השמנוית דכתיב: ט אית ר' נחמן: ט לעיבא אהב חקשי לרב איא בר אבה דאמי מצינו מעכב ר"ל דכאיידך תנא דבי רבי ישמעאל ס"ל דאמי מצינו מעכב: טא נתיורתי שחסי דשיריים: ט תולדי הזהה דאין לן (תיבת דאית נמחק) לאחשיבה דרשה חטאת תיבת דקרא נמחק: ט ומשמנה דהא דפי חטאת היא אוריאל דחק

ה:

תחלה קדש. ואם נגע באוכל קדש עושה אותו שני ושני שלישי ושלישי רביעי: **במטמא** את הקדש. ^ו לעשות עוד אחר ופוסל התרומה של תעשה יומר: **והכבמים** אומרים [בו] כך הוא פוסל בו. דקה סברי דטבול יוס אינו רק פוסל ז' בשום דבר ואף במשקה קדש וכוותיהו מוקי מתניתין: **לאבא** שאוז מע"ה

עשו בקדשים בו. וא"ת הכא משמע דטבול יוס מדרבנן הוא כדקאמר שיניהו רבנן לטבול יוס וכו' ובסוטה פרק כסם (דף עט:) יליף רביעי בקדש מק"ו ממחוסר כפורים ומה מחוסר כפורים שאין פסול בתרומה פוסל בקודש שלישי שפסול בתרומה אינו דין שיעשה רביעי בקדש ופיין אוכל הכא מתמת טבול יוס יוכיח ומשני דילמא סבר לה כהנא שאול ומאי קאמר לה דלצה שאול לרבנן הוא ו"ל יא דרביעי בקדש לרבנן הוא וכן פי' רש"י בפרק קמא דפסחים (דף קז ע"ב) דלא יא^ו (תשיב) [משכתמן] ליה רביעי בקדש למ"ד אין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן הוא מיהו ר"ת פי' דמשכתמ ליה ^ט ע"י עצים יא ורביעי בקדש דלורייתא ^ז (ואבא שאול הי"ק ליה) הכי קאמר דילמא סבר לה דרצה אלא אית ליה דטבול יוס מן התורה וכדבעא הש"ס הכא לומר דמתני' רבנן היא: **אמר** רבי הנינא ליוצאין ור"ע היא. יז מימה ה"ד אי דינא לנד הראש אי"כ הל"ל מודה ר"ע כדאיתא לעיל ^ט ואי דינא לנד רגליו מ"מ הא אמרין

פרק שני דזבחים (דף כה:): היא צבנים ורגליה נמחין ^ט ואח"כ חתך פסולה לפי ששמונית של אבר שינא חוץ מתעבד עם הדם ומנאל שמקריב פסול וינא ע"ג המזבח י"ל דמירי שכל הדם נאסף בזואר ואח"כ ינא הרגל דהשתא ליכא למיחש לשמונית שכל מה שעמיד לעלות בזואר מן האצבנים כבר נעא אי"כ כגון שינא כולו ומחן מה שינא עם העלם שאין זה פסול בעופות אלא אי"כ מחוסר אבר ואח"כ מלקה והרב רבינו רחביה פירש דהכי פי' עון בצבחים (דף קז טו). ^ז (קאמר) קבל ואח"כ חתך פסולה לפי שזורק את השמונית יא שנפסל בזואר ע"ג המזבח אבל אם כבר זרק כל הדם כבר שהרי קיים מלות וריקה מן הדם אע"פ שכבר עלה שמונית היורה שנעבד עם הדם וזרקו על המזבח והכא נמי מן הוה דמשמע הוה כבר הילך חטאת העוף כשרה דקיים צה מלות הזהה מן הדם אע"פ שעם הדם נתעבד ^ז השמונית: **ורבי** רב הוזה דמה. דמנד שהוה דם חטאת העוף נעשית מלותו קרינן [ציה] יא^ו (כו'): **בשלמא** רב אדא בר אבהה היא דבתיב והנשאר ברם ימצה. אע"ג דנשאר חטאת היא כלומר אע"ג דאין דם אלא מה שנשאר מן הזהה עדיין היא חטאת ומלויה יא הוייתה צמיחי שהוא מעכב: **בדתניא** דבי רבי ישמעאל שאם נשאר פי' ט אס נשאר ימנא ואס לאו לא ימנא וליכא עיבובא יא: ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לא קאי חטאת היא אמניא אלא קאי ארישא דקרא דהיינו הזהה דבתיב והנשאר ברם ימצה: **אלא** בעתה גבי מנחה דכתיב והנותרת ה"ג שאם ניתורת. כלומר גבי מנחה דכתיב והנותרת מן המנחה יאכלו אהרן וצניו ה"ג שאם ניתורת יאכלו ואס לא ניתורתו יא שיריים צין קמינא להקטירה אין בך כלום וכ"ת ה"ג והא מניא מסלתה וכו' משמע הכא דפשיטא ליה להש"ס יא שיריים שחסרו צין קמינא להקטרה פסול וקשיא דפ"ק דמנחות (דף עט.) פליגי רבי יוחנן ור"ל וקסבר

חד מינייהו דמקטיר קומץ עליה וי"ל דנהי דמקטיר קומץ עליה מ"מ מודה שאותן השיריים אסורין באכילה יח כדמשמע לינשא דוהנותרת מן המנחה יאכלו וכו' דכי לא ניתורת יאן (כלום) [כלומר] ^ט שחסרו השיריים לא אכלו ההנים: והא מניא מסלתה כו'. וא"ת מ"מ לשיני דשמי הכא דגלי קרא מסלתה ומשמנה וי"ל יא דאית לן לאחשזי קרא דחטאת היא כמו מסלתה ומשמנה יא ועוד נראה למורי רבי כיון דחזיון דוהנותרת משמע דלרץ שיהא ניתורת כמו כן אית לן למימר דוהנשאר רוצה לומר שזרץ שיהא נשאר דאין לחלק צנייהן כי הלשון שזה וא"ת מאי האי דמייתי האי קרא דמסלתה ומשמנה איבעי ליה ליתויי קרא דמן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה וצ"ק דמנחות (דף עז ט:): מלרץ לתרווייהו חד למנחה שחסרה קודם קמינא וחד לשיריים שחסרו צין קמינא להקטרה ומשמנה נפקא לן שיריים שחסרו וא"כ איבעי ליה ליתויי מן המנחה דהא הכא מיירי צבי האי גזווא וי"ל דלא דק הש"ס כולי האי ליתויי מן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה וצ"ק דמנחות (דף עז ט:): מלרץ לתרווייהו חד למנחה שחסרה קודם קמינא וחד לשיריים שחסרו צין קמינא להקטרה וט ומשני התם כמיז והותר קרא והותר הוא דהא ודאי לאו דליכא שיריים שהרי כמיז וקמן מנא קומוו והקטיר יא^ו) (אינה כל המנחה קיימת) רק הקומץ שהוא מקטיר וא"כ דקרא ימירא הוא לית לן למימר שאם ניתורת גמ הכא כמיז והנשאר ולא מייתר דלרץ לומר יא שיש שיריים צדם ולא יהיה מכולו ולא אמת לומר דהייית חטות תלוי צמינא כלומר שיהא מינא מעכב:

חמאת העוף פרק שני מעילה

רבי מאיר אומר מטמא את הקדש. דהוא שני ומשוי לקדש שלישי: **והכ"א** כסם שפוסל כו'. אבל טמוי לא מטמא והיינו כמתניתין: **אמר רבא לאבא** שאול נמי דלמר תחלה לקדש דקעביד לקדש שני מיתרלא נמי מתני' דודאי טבול יוס מדלורייתא פוסל ואינו מטמא ורבנן עשו מעלה בקדשים

דהוה טבול יוס תחלה לקדש דהוי כי אוכל ראשון ועושה שני ומתני' בלדורייתא קמי דאינו אלא פוסל: **לר"מ** נמי מיתרלא מתני' דהאי דקאמר מטמא את הקדש דעביד ליה שלישי ^ז ופוסל את התרומה ^ט מדרבנן אבל מדלורייתא אינו אלא פוסל מאחר שטבול: **ורבנן** דלמרי כסם שפוסל וכו' ולא אמרי דמטמא קסברי כיון דטבול קלשא ליה טומאה דפסול משוי ולא תנא: **הא** איסורא איכא. כלומר איסור אכילה: **ואמאי** הא **מטמא דכהנים** הוא. מאחר שהוה דמה שהותרה להם באכילה: **א"ר חיינא** לויאל. כלומר שינא דהתם איכא איסור אכילה ורצי עקיבא הוא דלמר זריקה מועלת לויאל לאפוקיה מדי מעילה ו ^א או שריפה כדלמרינן לעיל ^א (ז:י) אבל לאו צת אכילה היא כדלמרינן בנזק זריקה מועלת לאפוקיה מדי מעילה והיינו פיריקין) אבל לאכילה לא מרה ^א והא הוה נהי דמהניא לאפוקיה מדי מעילה אבל להמיר הינא באכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו צת אכילה היא: **אמר** רב הונא **אמר** רב מינא דחטאת העוף. דכמיז והנשאר צדם ימנא לאחר הזהה ימנא: **אינו מעכב** דכיון דהוה אע"פ שלא מילה נעשית מלותו וינא מדי מעילה וחיבינן עליו משום נותר ^ו וטמא וינא נמי ידי חובתו דאינו מעכב הכפרה: **דמי** רב הוה דמה. דמדקמי צמתניתין גבי חטאת העוף הזהה דמה ולא קמי מילה דמה אלמא ס"ל למנא דמיתא דמה דהוה עיקר ומינא לא מעכב: **ורב אדא** בר **אבהה** **אמר** משמיה **רב מינא מעכב**. דלא ינא ידי חובתו ולא נאכפר ולא הוקבצ חטותה צביגול ונותר וטמא אע"פ שהוה עד דעביד מינא: **וסני** ^ז רב מינא דמה. צמתני' גבי חטאת העוף מינא דמה ולא קמי הוה דמה דס"ל דמינא נמי עיקר מזהה היא ומעכב: **בשלמא** לרב **אדא** היינו דכפיז והנשאר צדם ימנא אל יוס **המונא** וגו'. דהוה דנשאר אחר הזהה מינא איקרי חטאת אלמא דשיריים דהיינו מינא מעכב: **אלא** לרב הונא. דלמר מינא וי"ל איקרי מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכמיז והנשאר ^ז יא: להכי כתיב והנשאר לדקנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. כלומר אם נשאר מן הדם מזהה לעשות מינא אבל אם לא נשאר לא מעכב מינא אינו מעכב: **ומאי חטאת** היא. **ה"ג** שאם יניסור. שכקמץ את המנחה אם ניתורת דליכא שיריים למנחה שפיר ואס לא ניתורת שאם חסרו שיריים צין קמינא להקטרה לית לן צה: **וי** סימא היי נמי. דשיריים לא מעכבי והתינא מסלתה ומשמנה דמני למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סלתה ושמנה קיים ואפילו שיריים דהכי משמע מסלתה מן הסלת שהיה צשעת קמינא שהיה כולו אלמא דחסרון ^ט שיריים מעכבי ^ז (ט) (צבי שיריים נמי יא אמרינן דחסרון שיריים מעכב) והכי אמרין שאם לא ניתורת לא מעכב: **למרי**

נעשית מלותו וינא מדי מעילה וחיבינן עליו משום נותר ^ו וטמא וינא נמי ידי חובתו דאינו מעכב הכפרה: **דמי** רב הוה דמה. דמדקמי צמתניתין גבי חטאת העוף הזהה דמה ולא קמי מילה דמה אלמא ס"ל למנא דמיתא דמה דהוה עיקר ומינא לא מעכב: **ורב אדא** בר **אבהה** **אמר** משמיה **רב מינא מעכב**. דלא ינא ידי חובתו ולא נאכפר ולא הוקבצ חטותה צביגול ונותר וטמא אע"פ שהוה עד דעביד מינא: **וסני** ^ז רב מינא דמה. צמתני' גבי חטאת העוף מינא דמה ולא קמי הוה דמה דס"ל דמינא נמי עיקר מזהה היא ומעכב: **בשלמא** לרב **אדא** היינו דכפיז והנשאר צדם ימנא אל יוס **המונא** וגו'. דהוה דנשאר אחר הזהה מינא איקרי חטאת אלמא דשיריים דהיינו מינא מעכב: **אלא** לרב הונא. דלמר מינא וי"ל איקרי מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכמיז והנשאר ^ז יא: להכי כתיב והנשאר לדקנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. כלומר אם נשאר מן הדם מזהה לעשות מינא אבל אם לא נשאר לא מעכב מינא אינו מעכב: **ומאי חטאת** היא. **ה"ג** שאם יניסור. שכקמץ את המנחה אם ניתורת דליכא שיריים למנחה שפיר ואס לא ניתורת שאם חסרו שיריים צין קמינא להקטרה לית לן צה: **וי** סימא היי נמי. דשיריים לא מעכבי והתינא מסלתה ומשמנה דמני למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סלתה ושמנה קיים ואפילו שיריים דהכי משמע מסלתה מן הסלת שהיה צשעת קמינא שהיה כולו אלמא דחסרון ^ט שיריים מעכבי ^ז (ט) (צבי שיריים נמי יא אמרינן דחסרון שיריים מעכב) והכי אמרין שאם לא ניתורת לא מעכב: **למרי**

חד מינייהו דמקטיר קומץ עליה וי"ל דנהי דמקטיר קומץ עליה מ"מ מודה שאותן השיריים אסורין באכילה יח כדמשמע לינשא דוהנותרת מן המנחה יאכלו וכו' דכי לא ניתורת יאן (כלום) [כלומר] ^ט שחסרו השיריים לא אכלו ההנים: והא מניא מסלתה כו'. וא"ת מ"מ לשיני דשמי הכא דגלי קרא מסלתה ומשמנה וי"ל יא דאית לן לאחשזי קרא דחטאת היא כמו מסלתה ומשמנה יא ועוד נראה למורי רבי כיון דחזיון דוהנותרת משמע דלרץ שיהא ניתורת כמו כן אית לן למימר דוהנשאר רוצה לומר שזרץ שיהא נשאר דאין לחלק צנייהן כי הלשון שזה וא"ת מאי האי דמייתי האי קרא דמסלתה ומשמנה איבעי ליה ליתויי קרא דמן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה וצ"ק דמנחות (דף עז ט:): מלרץ לתרווייהו חד למנחה שחסרה קודם קמינא וחד לשיריים שחסרו צין קמינא להקטרה ומשמנה נפקא לן שיריים שחסרו וא"כ איבעי ליה ליתויי מן המנחה דהא הכא מיירי צבי האי גזווא וי"ל דלא דק הש"ס כולי האי ליתויי מן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה וצ"ק דמנחות (דף עז ט:): מלרץ לתרווייהו חד למנחה שחסרה קודם קמינא וחד לשיריים שחסרו צין קמינא להקטרה וט ומשני התם כמיז והותר קרא והותר הוא דהא ודאי לאו דליכא שיריים שהרי כמיז וקמן מנא קומוו והקטיר יא^ו) (אינה כל המנחה קיימת) רק הקומץ שהוא מקטיר וא"כ דקרא ימירא הוא לית לן למימר שאם ניתורת גמ הכא כמיז והנשאר ולא מייתר דלרץ לומר יא שיש שיריים צדם ולא יהיה מכולו ולא אמת לומר דהייית חטות תלוי צמינא כלומר שיהא מינא מעכב:

ללדדין

חנינא לירצא. כגון שיצא ור' עקיבא היא דאמר וריקה מועלת ליוצא לאפוקיה מדי מעילה אבל לאו בת אכילה כדאמרנן לעיל בסיוא דפיריקן אבל לאכילה לא מרצה והא הוהא נמי נפקא מדי מעילה אבל להתייר יוצא לאכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא בלאו בת אכילה היא: מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר ברם ימצה אינו מעכב דכיון מיצה אלמא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב: **ורב אדא** בר אבהה אמר משמיה ררב דמיצוי חטאת מעכב: **בשלמא** לרב אדא בר אבהה איכא דלמא דשיריים דמיצוי מעכבי: אלא לרב הונא דאמר דמיצוי לא מעכב מאי והנשאר. אמאי איצטורף למיכתב והנשאר להכי לכתינא דבי ר' ישמעאל אצמנה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מרם החטאת באצבונו חטאת היא לומר דהוהא מעכבא ולא

מסורת הש"ם

א) [לעיל ז:י]. ב) זבחים סה: א) משמיה דרב ז"ק, ד) ופוסל מדרבנן אבל רש"י, ז) נע"א, ח) גמשים פיגולותרש"ש,י,ט,רבנמתי בני ז"ק, ט) החטאת קאי חטאת היא. ז"ק, ט) שיריים מעכבי כלומר דשיריים גופא נמי אמרין דחסרון מעכב והכי אמרין טי וביה צ"י. ז"ק, י) רש"ק מ"ו, יא) לפסול ערד אחד פי' ז"ק, יא) ז"ק, יא) ע"י פליס ולבונה רביעי בקודש דלורייתא ואבא שאול הכי ס"ל וא"ת לרצה הכי קאמר דילמא כו' ז"ק, יא) רש"ק מ"ו, יא) פירוש דמדיה בינאל דם והתלש של עוף קאי בינא דם. רש"ק, יא) קבל ואח"כ ז"ק, יא) טון שינא ותקן כל מה שינא עד שהגיע לפסע שאין וכו' ז"ק יומר ט' להכי טון שלא ינא כולו ואמי שפיר ג' מוס' שלמיני וע' צבחים שט, יא) מ"ו, יא) (ק) שמונית ומני רב הוה כו' הדיא ז"ק, יא) (ק) שמונית ששיריים לא יאכלנו כהנים הס"ד ואח"כ ד"ה ושא. ז"ק, יא) צין קמינא להקטרה הס"ד ואח"כ ד"ה צבש"ק, ז"ק, יא) אינה קאי אבל המנחה רק הקומץ. ז"ק, יא)

→

הגרות הב"ח

א) גבי אמר רבא לאבא שאול נמי מעלה: ב) רש"י ד"ה לר"מ נמי וכו' את המנחה היינו מדרבנן: ג) ד"ה אמר ר' מנינא וכו' כדלמרינן לעיל הס"ד ואח"כ מ"ה דלאו צת אכילה: ד) ד"ה אלא לרב הונא וכו' והנשאר ומשני להכי כתיב ל"ל הד"א: ה) ד"ה וכו' מנא וכו' שיריים מעכבי גבי שירי דם נמי אמרין דחסרון מעכב והכי אמרת שם:

רבינו גרשום

אמר רבא לאבא שאול. שאמר נמי דקאמר תחילה לקדש דקביד קדש ראשון מיתרצא מתניתין דודאי טבול יוס מדלורייתא אינו פוסל ורבנן עבדו מעלה חומרא בקדשים דעביד תחילה לקדש: ולרבי מאיר. נמי מיתרצא מתניתין דהאי דקאמר מטמא את הקדש מדרבנן קאמר דמעלה עבדו בקדשים. וקסבר ר' מאיר עבדו רבנן טבול יוס בקדשים כאוכל שני מה אוכל שני מטמא את הקדש להיות שלישי והשלישי בקדש טמא והדביעי פסול. ופוסל את התרומה כדתנן והשלישי בתרומה פסול אף טבול יוס נמי מטמא את הקדש ופוסל את התרומה אבל מדלוריית' אינו אלא פוסל מאחר שטבל: ולרבנן דאמרי. כסם שפוסל ולא אמרי דמטמי קסברי כיון דטבל קלישא טומאתו ופסול משוי ולא טמא: הא איסורא איכא. כלומר איסור אכילה. ואמאי הא ממונא דכהנים הוא. מאחר שהוה דמה: א"ד

חנינא לירצא. כגון שיצא ור' עקיבא היא דאמר וריקה מועלת ליוצא לאפוקיה מדי מעילה אבל לאו בת אכילה כדאמרנן לעיל בסיוא דפיריקן אבל לאכילה לא מרצה והא הוהא נמי נפקא מדי מעילה אבל להתייר יוצא לאכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא בלאו בת אכילה היא: מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר ברם ימצה אינו מעכב דכיון מיצה אלמא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב: **ורב אדא** בר אבהה אמר משמיה ררב דמיצוי חטאת מעכב: **בשלמא** לרב אדא בר אבהה איכא דלמא דשיריים דמיצוי מעכבי: אלא לרב הונא דאמר דמיצוי לא מעכב מאי והנשאר. אמאי איצטורף למיכתב והנשאר להכי לכתינא דבי ר' ישמעאל אצמנה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מרם החטאת באצבונו חטאת היא לומר דהוהא מעכבא ולא

